

دنیای بچه‌ها؛ چیزی شبیه بهشت

به مناسبت «روز جهانی کودک»

فریده نورمحمدی

و تظاهر نمی‌کنند. اگر دعوا کنند، زود با هم دوستی می‌کنند. غم را دوست ندارند. چیزی برای فردا ذخیره نمی‌کنند. گذشته و آینده را نمی‌فهمند. زندگی را «درک همین اکنون» می‌دانند. آنچه فیلسوفان می‌گویند، آن‌ها باور دارند. زیاد پرسش می‌کنند. خنده و قهقهه را می‌فهمند. بازی و شادی را در هر جایی در اولویت قرار می‌دهند. میهمان عالم خیال می‌شوند. برای دوستی ارزش قائل‌اند. حتی اگر کودکی نباشد با او بازی کنند، دوستی خیالی برای خود در نظر می‌گیرند و حرف‌های دلشان را با او می‌زنند. دنیای آن‌ها بزرگ است. صادقانه دنیایشان را با رنگ و نقاشی به نمایش می‌گذارند و ابایی از تصویر حقیقت درونشان ندارند. در نوشتن برای کودکان، ما هم می‌توانیم از این دنیای قشنگ که خود نیز به آن ورود کرده‌ایم، بنویسیم. دنیای کودکان دنیای بی‌رنگی است. سیاه و سفید، فقیر و ثروتمند، هند و ترک با هم، هم دل و هم بازی می‌شوند. برای بهتر نوشتن به دنیایی که آن‌ها می‌بینند وارد شویم. دنیا را از دریچه نگاه آن‌ها ببینیم؛ دنیای بی‌غل و غش و بدون خیانت، ریا، غم و غصه، و...

«جهان از آن کسانی است که می‌خوانند.» (کاترین پاترسن)
حال که ما برای کودکان می‌نویسیم تا آن‌ها بخوانند و جهان برای آنان باشد، ورود به دنیای کودکان لازمه کار ما خواهد بود: «چون که با کودک سر و کارم فتاد

هم زبان کودکان باید گشاد»

(مولوی، «مثنوی معنوی»، دفتر چهارم).

چه خوب است گاه به میهمانی کودکان که زیر چادر نماز خال خالی مادر برای خود خانه‌ای به پا کرده‌اند، برویم تا شادی، صمیمیت، خوش خیالی و دوست داشتن را دوباره تجربه کنیم. دنیای تخیلی و قشنگ آن‌ها شاید چیزی شبیه بهشت است. آن‌ها اگر اراده کنند، پدر و مادر که سهل است، پادشاه تمام ملک جهان را هم به حریم خانه کوچک خود راه نمی‌دهند. آن‌ها هر چه اراده کنند، می‌خواهند. نبودن برای آن‌ها قابل درک نیست. آن‌ها داشتن و شدن را می‌فهمند. هر چه دلشان بخواهد، اراده می‌کنند که به‌دست آورند. هر چه بشنوند تکرار می‌کنند. زود همه چیز را یاد می‌گیرند. هر چه ببینند می‌خواهند. نیست و نمی‌شود به دنیای شاد و زیبای آن‌ها قدم نگذاشته است. ریا

کودکی کهنه زخم جنگ و فقر را در سراسر جهان التیام بخشد. بزرگی می‌گفت: «کاش می‌شد باز کوچک می‌شدیم! لاقل یک روز کودک می‌شدیم!» با نوشتن و خواندن کتاب برای کودکان دنیا را برای آن‌ها خواهیم.

کودکم، می‌خواهم لحظه‌ای از دنیای پر از صلح و صفایت را به من ببخشی تا دوباره پر از کنجکاوی، شادی، عشق و دوست داشتن شوم. «روز جهانی کودک» بر همهٔ کودکان، پدران، مادران و مربیان جهان مبارک. روزشان را به بازی و شادی می‌نشینیم.

با آن‌ها بازی کنیم. کتاب بخوانیم. می‌توانیم یاری‌شان کنیم تا سوار بر اسب سفید آرزوهای کودکی‌شان، شادی را با بادبادک‌های رنگی خیال، با قصه‌هایی که برایشان می‌نویسیم و می‌خوانیم، پرواز دهند. بیایید برای نوشتن قصه برای کودکان، میهمان دنیای آن‌ها شویم. دنیای آسمانی کودکان دنیای لحظه‌هاست. لحظه‌ها را دریابیم. دنیای قشنگ آن‌ها را آباد کنیم. دنیای کودکان دنیای اصالت‌های بشر است. برای زندگی خود هم از کودکان الگو بگیریم. قدمی به این دنیای بزرگ و زیبا بگذاریم. شاید دنیای

